

„Pati juokingiausia
knygelė!“

Georgie, 9 metai

GUDŽIAGIRĖ

NADIA
SHIREEN



SVEIKI!
Tik
nepameskite
galvos...

baltos lankos

GUDŽIAGIRĖ



NADIA SHIREEN

baltos lankos

Gudžiagirė

Dėmesio! Žemėlapis-
visiškai bevertis

DID-
MIES-
TIS

ZUKIA KIEMIS



Mažoji kūdra



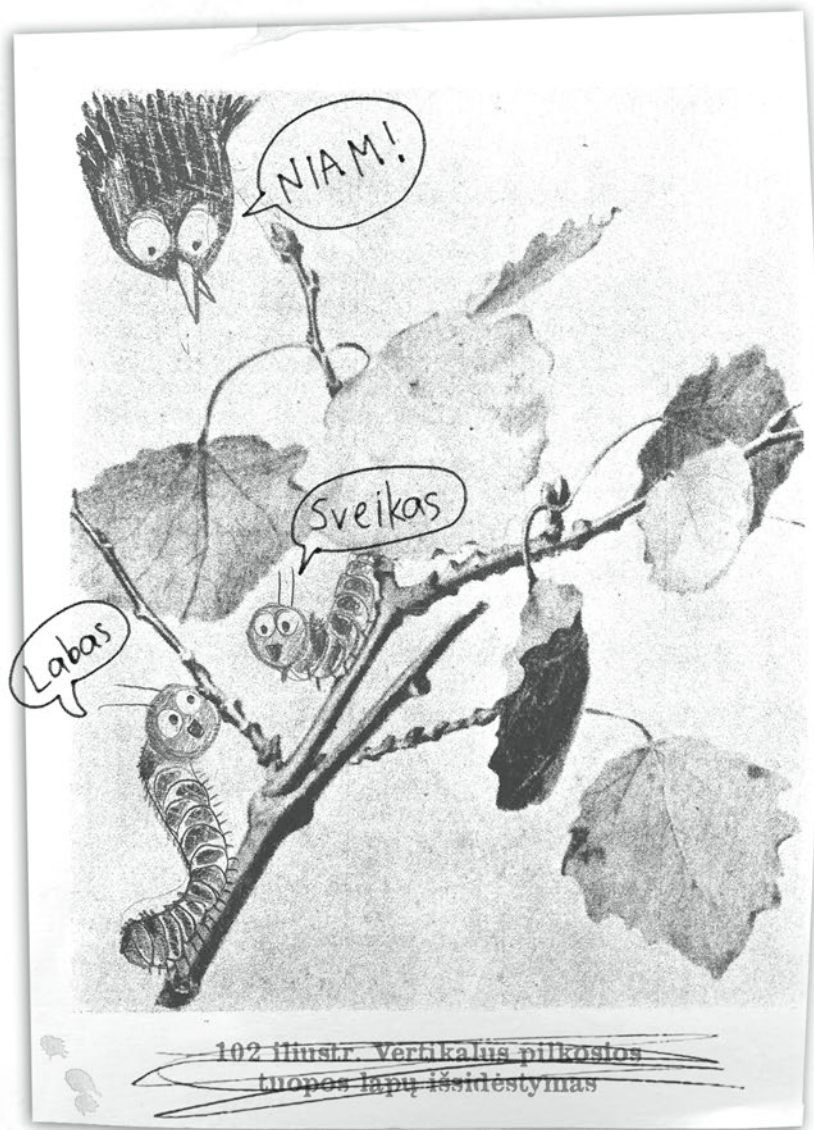
STE-
BUKLIN-
GASIS
BOKŠTAS

Smirdinti balai, tik
niekas nežino, kodėl ji tokia

seniai
apleista
lapių ola

TITO KEMPERIS

Mažučukas,
tik skruzdėlėms
skaitas viešbutis



PIRMAS SKYRIUS Tedas ir Nensė

Čia Tedas.



O čia – Nensė.



Tuodu, kaip ir šimtai kitų lapių, gyveno dideliame mieste. Nensė buvo narsiausia ir drąsiausia lapė, kokią Tedui teko pažinti. Jis negalėjo prisiminti, ar kada nors turėjo mamą ir tėtį, o štai Nensė visada buvo šalia jo. Ji rūpinosi, kad jis turėtų maisto ir šiltą nakvynę.

Nensė ne tik prižiūrėjo Teda, bet ir mėgo su draugėmis slampinėti po miestą. Ji pažinojo kiekvieną gatvę, kiekvieną tamsų skersgatvį, kiekvieną šiukšliadėžę, kiekvieną slaptavietę. Nensė buvo KIETA. Jai nebuvo kada nei juoktis, nei uostyti gėlių, nei skaityti komiksų. Bet jai šitų dalykų ir nereikėjo. Tikrai ne.

O Tedas buvo mielas lapiukas. Jam patiko sukiotis šalia olos, kuri slėpėsi po žeme virš dygių bugienių krūmų, žaliuojančių didžiojo parko kampe. Tedas mėgo voliotis ant žolės

saulės atokaitoje, uostinėti šakeles ir lapus, laižyti nukritusius ledų vaflius. Kartais atrisnojusi Nensė numesdavo jam užkandį.



Gardumėlis!..



Nensė mėgo kavą.

Išgėrusi jos

PAGYVĖDAVO

1 pav.



2 pav.

Tiesa, būdavo, kad išgėrusi per daug ji pašėldavo kiauksėti ir purtytis, todėl Tedui tekdavo lipti jai ant galvos ir tupėti, kol ji nusiramins.

Atsipalaiduok,
Nense.



Dėkui,
brolau.

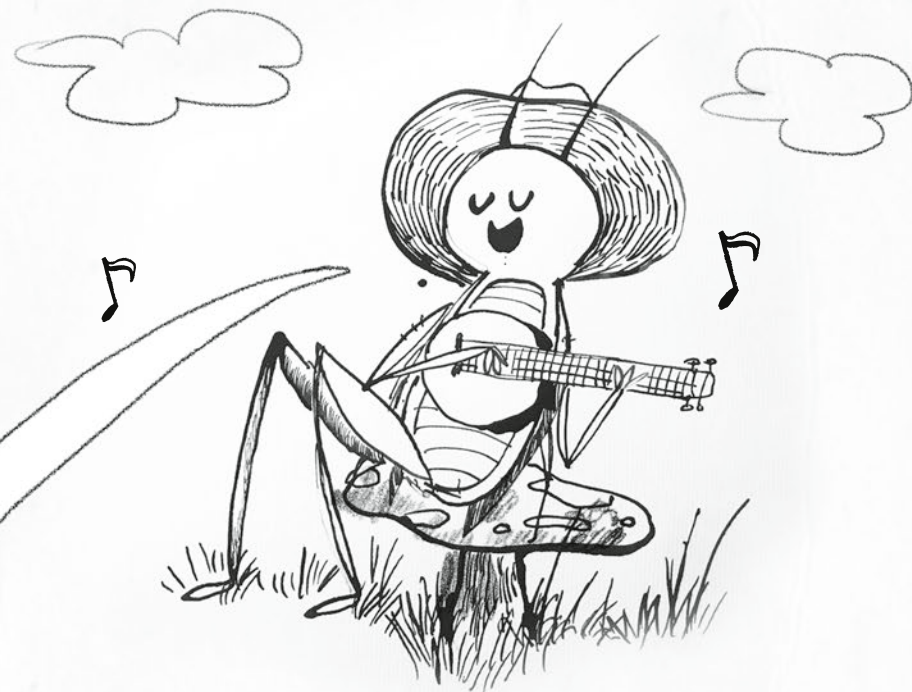
Taip, Tedas ir Nensė buvo šauni lapių porelė ir jiems nieko nestigo. Na, beveik nieko. Neseniai Tedas ėmė justti keistą skausmą krūtinėje. Pajusdavo jį kaskart žiūrėdamas, kaip Nensė tolsta, palikusi jį oloje vieną. Matydamas, kaip ji šnekučiuojasi su savo draugėmis Šiukšlyte ir Tuja. Stebėdamas, kaip meilūs maži žmogučiai

parke laikosi įsikibę už rankų savo didiesiems žmonėms. Kartais tą skausmą pajusdavo naktį, kai tupėdamas ant didelės uolos pažvelgdavo į tamsią dangaus platybę ir sunkiai atsidūsėdavo.

Vieną popietę Tedas gulėjo oloje susisukęs į kamuoliuką ir išgirdo melodiją. kažkas skambino gitara. Po akimirkos švelniai uždainavo laibas, spigus balselis.

Ak, sveikas, mano didžiausias drauge!
Ak, sveikas, mano mielas bičiuli!
Aš niekad nesijaučiu vienišas,
kai mano geriausias draugas atvyksta į miestą.

Paimk mane už rankos ir nusišypsok,
Ir mudu kartu
Juoksimės, dainuosime, šoksime
Ir niekad nebūsime vienišiii...



Tedas išsiropštė iš olos.

– Dabar man viskas aišku! – sušuko jis. – Aš jaučiuosi **VIENIŠAS!** Man trūksta draugų!

Jis pažvelgė į dainavusį žiogą.

– Labas, žiogeli! Ar **TU** su manim draugautum? – paklausė. – *Tau patinka dainuoti ir man patinka dainuoti. Mudu turime daug ką bendra!*

– Nešdinkis! – rėžė jam žiogas ir nušokavo sau.

Tedui nusviro uodega, bet paskui jis patenkintas patrynė letenėles. Dabar jis bent jau žino, kodėl jam skaudena širdį, ir galės ko nors imtis, kad tą skausmą numalšintų. Ir dabar tam – pats tinkamiausias laikas.

Kaip tik tą akimirką jis išgirdo iš šiukšliadėžės sklindantį triukšmą.

„Uldù uldù uldù!

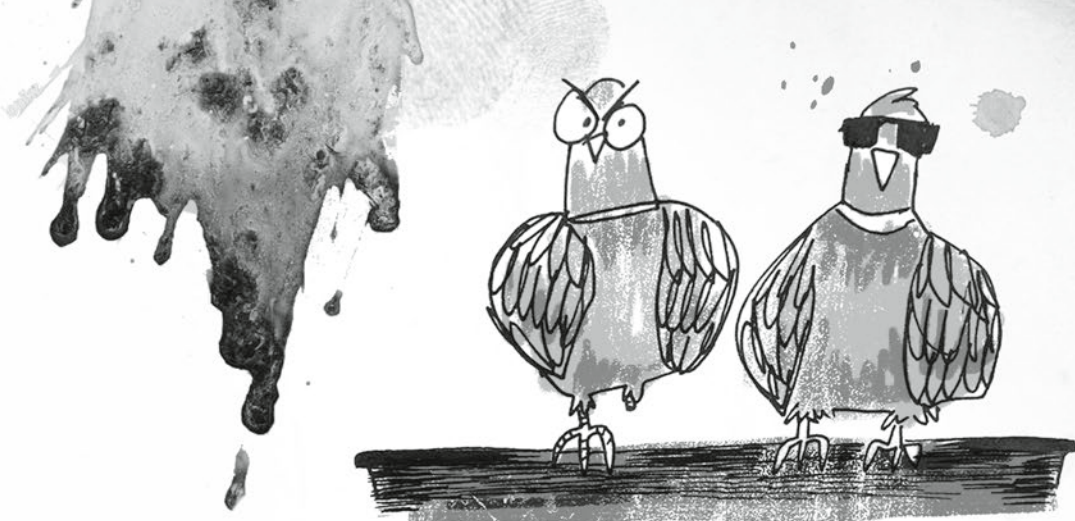
AR ČIA YRA KEČUPO?“

„Uldù uldù!

NERANDU.
O MAJONEZO?“

„MANAU, JAU UŽTEKS...

Uldù uldù!“



Ant šiukšliadėžės krašto tupėjo du balandžiai ir lesė traškučių, obuolių ir dar galas žino kokius trupinius.

– Laba diena! – pasisveikino Tedas.

Šiuos balandžius jis buvo matęs anksčiau. Vienas iš jų neturėjo kojos, o kitas ant snapo nešiojo akinius nuo saulės.

– Eik šalin! – tėškė jam vienakojis balandis.

– Mano vardas Tedas. Ei! Aš tave pažįstu! – šūktelėjo Tedas.

Akiniuotas balandis pervėrė jį akimis ir tarė:

– Neabejoju. Tavo sesuo nukando jam koją.

– Ak... – Tedas nuraudo. – Man labai gaila.

- Ko nori, vaike? - paklausė vienakojis balandis.
- Na, - baikščiai prabilo Tedas. - Aš ne kartą mačiau jus netoliese, o man kartais būna liūdna vienam lindėti oloje. Tiesiog pamaniau, e... gal norėtumėte su manim draugauti?

Balandžiai papurtė galvas.

- Tu tikriausiai juokauji, vaikine, - pareiškė vienakojis balandis. - Ačiū, bet nenorėčiau netekti ir kitos kojos.

Paukščiai staiga pakilo ir nuplasnojo į kitą - toliausiai pūpsančią - šiukšliadėžę.

- Ką gi, - tarė Tedas plekšnodamas sau per galvą. - Bent jau pabandžiau. O tai svarbiausia.

Jis jau ketino apie tai kurti dainą, tik staiga pastebėjo parke ant suoliuko tupinčius du šešėlius. Jie buvo su ūsais! Ir su uodegomis! Iš baimės Tedui ėmė trūkčioti nosytę. **KATĖS!** Viena iš jų pylė sau į gerklę kažkokį skystį iš skardinės, o kita nepadoriai laižė sau prie pasturgalio. Abi kartkartėmis stabtelėdavo ir pikta sukniukdavo.

Tedas suinkštė ir pamėgino sėlinti šalin. Pakėlė vieną letenėlę ir atsargiai nuleido... Pakėlė kitą ir atsargiai nuleido... Pakėlė trečią ir...

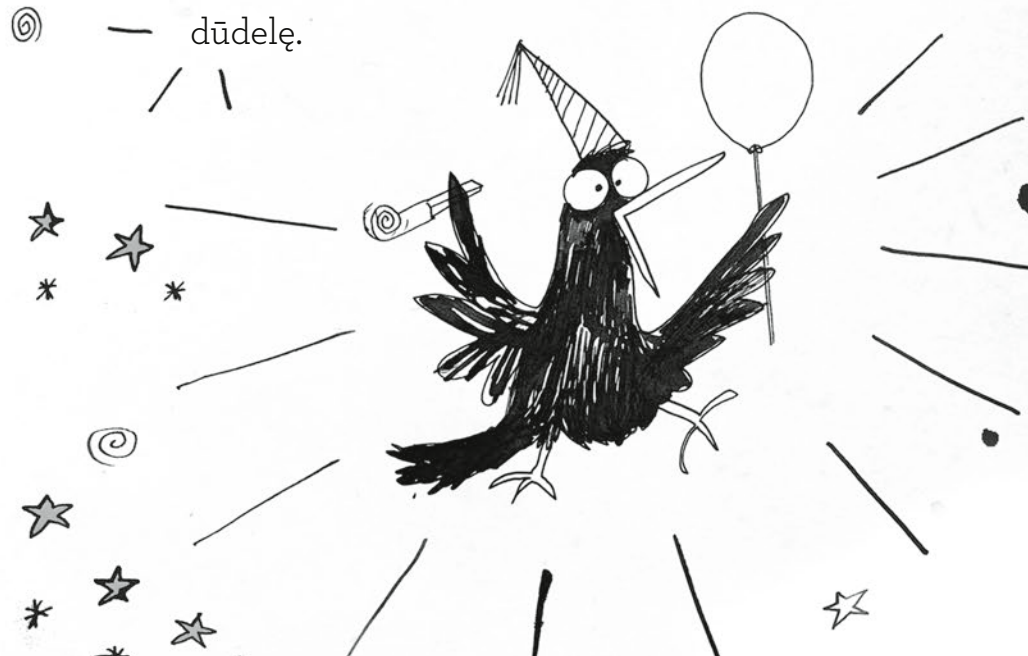
- PYPYYYP! Pašėlkim!

Pasirodo, Tedas netyčia užmynė ant vakarėlių varnos Šeron. @

- ŠŠŠŠŠ! - bandė ją tildyti Tedas.

- Vakarėlis PRADEDAMAS!

suriko Šeron, o tada siaubingai garsiai papūtė dūdele. @



Katės kaipmat pašoko ir išmeigė į Tedaį klai-
kias geltonas akis.

– **Šnyypšt!** – sušnypštė jos.

– **AAA!** – sukliko Tedas.

Ir kiek įkabina mažos kailiuotos jo kojelės
pasileido bėgti atgal į olą.



Nensė su savo draugėmis Šiukšlyte ir Tuja lin-
dėjo oloje. Visos kvailai vaipėsi ir savo telefo-
nais viena kitą fotografavo.

Į olą įpuolė Tedas – iš baimės paklaikusiomis
akimis, sunkiai šnupuodamas.

– Kas nutiko? – paklausė Nensė.

Inkšdamas ir strikinėdamas vienoje vietoje
jis bedė letenėle sau už nugaros.

Nensė sugriebė Tedui už ausų ir lėtai jas glos-
tė, kol vargšas aprimo.

– K... k...k... katės! – galų gale išstenojo jis.

– Ten buvo JI? – griežtai paklausė Nensė.

Tedas papurtė galvą.

– Tada tau nėra ko baimintis! Tedai, kitos
katės tavęs nenuskriaus.

Tedas atsiduso ir nušlepsėjo į savo kampą
oloje.

Atsisukusi į Šiukšlytę ir Tują, Nensė užvertė
akis. Jai teks pasikalbėti su Tedu.

– Pasimatysim vėliau, gerai? – tarė ji.

– Gerai, Nense. Iki! – atsisveikino Šiukšlytė.



Nensė atsitūpė šalia Tedo. Šis gulėjo kampe su-
sisukęs į kamuoliuką, apsikabinęs Šlepetę. Tai
buvo sena šlepetė su nupieštu besišypsančiu
veideliu. Turėjo ją nuo tų dienų, kai buvo visiškai
mažytis.

– Nense, kada grįš mama ir tėtis? – paklausė
jis.

Nensė atsiduso.

– Nežinau, Tedai, – tarė ji. – Jie šito nepasakė.